Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 88.462 van 29 juni 2000

A. 91.416/VIII-1777

In zake : **FORTHOMME** André,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Benoît CAMBIER en Mr. Luc CAMBIER, advocaten,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen :

het Vast Wervingssecretariaat (VWS).

**DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING**,

Gezien de op 28 april 2000 door André FORTHOMME ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van :

"- het besluit van de examencommissie voor het assessment-centerexamen (dat heeft plaatsgevonden tussen 27 oktober en 21 december 1999), waarin vastgesteld wordt dat verzoeker gemiddeld 47% heeft behaald en niet geslaagd is;
- de beslissing van de verwerende partij om het assessment-centerexamen te organiseren voor de bevordering van gerechtelijk agent tot commissaris voor de gerechtelijke politie (zitting 1999);
- het besluit van de genoemde commissie inzake de resultaten van alle deelnemers aan het genoemde assessment-centerexamen";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde beslissingen vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 juni 2000 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 juni 2000;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Luc CAMBIER en Mr. Vincent LURQUIN, advocaten, die voor de verzoekende partij verschijnen, en van de heer DUFOUR, adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HENSENNE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering :

1. In het Belgisch Staatsblad van 12 januari 1999 zijn het koninklijk besluit van 17 december 1998 betreffende de bevordering van gerechtelijke agenten bij de parketten tot de graad van gerechtelijk commissaris of van laboratoriumcommissaris en het ministerieel besluit van 18 december 1998 met

hetzelfde opschrift bekendgemaakt. Beide zijn uitgevaardigd onder aanvoering van de "dringende noodzakelijkheid".

Artikel 2 van het genoemde koninklijk besluit bepaalt dat, om bevorderd te kunnen worden tot gerechtelijk commissaris of laboratoriumcommissaris, de gerechtelijke agenten geslaagd moeten zijn voor een selectie-examen betreffende de bekwaamheid vereist voor de uitoefening van de functie en een selectie-examen van het type "assessment center", en gedurende ten minste vier jaar het ambt van gerechtelijk agent moeten hebben uitgeoefend. Artikel 3 gelast de Minister van Justitie te bepalen waaruit de selectie-examens bestaan, alsook de nadere regels vast te stellen in verband met de organisatie ervan, met inbegrip van de deelnemingsvoorwaarden en de samenstelling en werking van de examencommissies.

De artikelen 4 en 8 van het ministerieel besluit van 18 december 1998 regelen het bekwaamheidsexamen en het "assessement center".

Het tweede en het derde lid van artikel 8 schrijven meer bepaald het volgende voor :

" Het assessment center, gequoteerd op 100 punten, bestaat uit :

1° één of meerdere gedrags- en/of situatieproeven;
2° één of meerdere persoonlijkheidsvragenlijsten;
3° één of meerdere interviews.

De proef heeft tot doel de gegadigde te beoordelen op de persoonlijkheidskenmerken en de gedragsdimensies die relevant zijn voor het uitoefenen van de functie van gerechtelijk officier".

2. Verzoeker is in 1989 aangeworven bij de gerechtelijke politie bij het parket van Brussel en oefent daar de functie van inspecteur uit bij de financiële sectie.

3. In 1992 heeft hij met grote onderscheiding het bekwaamheidsgetuigschrift gehaald van de middelbare graad van de School voor criminologie en criminalistiek.

4. Sedert 1994 is hij aangesteld als officier van gerechtelijke politie - hulpofficier van de procureur des Konings.

5. Op 27 maart 1999 legt verzoeker de twee onderdelen af van het bekwaamheidsexamen voor de bevordering tot gerechtelijk commissaris. Hij behaalt 78% en wordt daarvan op 17 mei 1999 op de hoogte gebracht.

6. Op 27 oktober en 30 november 1999 legt verzoeker het assessment-centerexamen af. Op 25 februari 2000 wordt hem meegedeeld dat hij niet geslaagd is, aangezien hij slechts 47 punten op de 100 behaalde.

De examencommissie motiveert haar beslissing als volgt :

" Gebrek aan opleiding. Onvoldoende kennis van de procedures. Op het vlak van communicatie, gebrek aan informatieverspreiding en -uitwisseling. Hecht meer belang aan het handelen dan aan reflectie. Tekortkomingen bij de taakverdeling";

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de schorsing van de tenuitvoerlegging ... alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoeker, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling hem kan berokkenen, onder meer het volgende uiteenzet :

"1. Verlies van de verantwoordelijkheden die hij thans heeft.

Met het oog op de integratie van de politiediensten vreest verzoeker dat hij, indien hij niet overgaat naar het kader van de officieren, de verantwoordelijkheden van case officer verliest die hem regelmatig worden toegewezen in de onderzoeken die hij voert.

(...)

Enkel een schorsing van de bestreden handeling met het daaruit volgende vooruitzicht dat hij op korte termijn het omstreden examen opnieuw kan afleggen zou zulk een nadeel kunnen voorkomen.

(...)

4. Een unieke kans op bevordering tot officier vóór de integratie van de politiediensten zou aan hem voorbijgaan.

Uit het ontwerp van rechtspositieregeling van de nieuwe geïntegreerde politie, een regeling die op 1 januari 2001 in werking zal treden, blijkt dat de inspecteurs van gerechtelijke politie opgenomen worden in het middenkader en dat daar de regels betreffende de vlakke loopbaan op hen van toepassing zouden zijn, waardoor de mogelijkheden om over te gaan naar het hoger kader van de officieren sterk beperkt worden.

Ze zullen, gedurende een termijn van 6 jaar te rekenen vanaf de datum van de effectieve integratie van de politiediensten, geen nieuw vergelijkend examen meer kunnen afleggen om de graad van officier te verkrijgen. Bovendien zou het genoemde vergelijkend examen, volgens verscheidene geruchten, uitsluitend toegankelijk zijn voor houders van een universitair diploma.

Uit wat voorafgaat blijkt dat een eventuele nietigverklaring, die onvermijdelijk na de integratie van de politiediensten wordt uitgesproken, verzoeker niet meer de gelegenheid zou bieden nog een nieuw examen af te leggen.

Naast het nieuwe vereiste van een universitair diploma, dient ook de huidige leeftijd van verzoeker in aanmerking te worden genomen, die, bij de eventuele organisatie van een nieuw vergelijkend examen in 2007 of 2008 bijna de pensioengerechtigde leeftijd zal hebben bereikt";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 159 van de Grondwet, en van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat hij stelt dat de dringende noodzakelijkheid die is aangevoerd in de aanhef van het koninklijk besluit van 17 december 1998 en van het ministerieel besluit van 18 december 1998 niet afdoende gemotiveerd is; dat hij

tevens beweert dat "de houding van de steller van de handeling in strijd is met de dringende noodzakelijkheid waarop hij zich wil beroepen";

Overwegende, enerzijds, dat verzoeker de Minister van Justitie, de enige gezagsdrager die in staat is de wettigheid van de betwiste besluiten te verdedigen, niet in het geding betrokken heeft; dat de termijnen waarover de verwerende partij beschikt om het administratief dossier en haar nota met opmerkingen in te dienen niet toereikend zijn om bij een andere administratieve instantie de dienstige informatie en argumenten op te vragen; dat de omstandigheid dat het middel van openbare orde is niet kan wettigen dat de rechten van de verdediging van de steller van de bestreden besluiten met de voeten getreden worden;

Overwegende, anderzijds, dat de Minister van Justitie, als gevolg van de informatie die de verwerende partij hem zou geven aangaande het eventuele ernstige karakter van het middel, in voorkomend geval de procedure voor het aannemen van de besluiten waarvan de onwettigheid op het eerste gezicht zou zijn vastgesteld, zou moeten overdoen; dat vervolgens alle examens die met toepassing van onwettige besluiten zijn georganiseerd, overgedaan zouden moeten worden; dat uit de chronologie van de toedracht van de zaak blijkt dat zulk een operatie onmogelijk kan worden afgerond vóór 1 januari 2001; dat de Raad van State, indien hij zou erkennen dat het middel ernstig is, alleen maar zou kunnen vaststellen dat een schorsingarrest het aangevoerde nadeel niet kan voorkomen, en bijgevolg niet voldaan is aan één van de twee voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat hij de tenuitvoerlegging van de betwiste handelingen kan schorsen; dat daaruit volgt dat het middel in de onderhavige procedure niet in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en van artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 december 1998; dat hij in een eerste onderdeel uiteenzet dat hij 47% heeft behaald voor het assessment-centerexamen, waarvan de

doelstelling erin bestaat de gegadigde te beoordelen op de persoonlijkheidskenmerken en de gedragsdimensies die relevant zijn voor het uitoefenen van de functie van gerechtelijk officier, terwijl, zowel wat zijn persoon als wat het verloop van het examen betreft, de aldus gegeven beoordeling kennelijk onredelijk is en niet steunt op een deugdelijk en relevant onderzoek van zijn situatie; dat verzoeker erop wijst dat hij functies heeft moeten uitoefenen met hetzelfde verantwoordelijkheidsniveau als dat van officier, wat hem talrijke brieven met gelukwensen en lovende verslagen heeft opgeleverd, en aanvoert dat "het onredelijk is dat een examencommissie zulk een bekwaamheid na een assessment-centerexamen ter discussie kan stellen en verzoeker een waarderingspercentage van 47% kan geven"; dat hij gewag maakt van informatie die hij verzameld zou hebben met betrekking tot de verwijten die de examencommissie geformuleerd zou hebben en de gegrondheid ervan betwist; dat hij tevens vaststelt "dat gegadigden met zeer weinig anciënniteit en ervaring geslaagd zijn voor het examen" en zich daarover verwondert; dat hij aan de hand van de notulen van de beraadslaging en het verslag van het examen van iedere geslaagde wil kunnen nagaan of de beoordelingscriteria op een redelijke en deugdelijke wijze en bij iedereen op dezelfde manier zijn toegepast; dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat de vragen die hem tijdens het vraaggesprek zijn voorgelegd, buiten de bespreking van het resultaat van de psychologische test, beperkt waren tot de wijze waarop hij zou reageren op een toestand van ongewenste intimiteiten op de dienst en op een collega met een drankprobleem, en welke houding aangenomen moet worden ten aanzien van een ondergeschikte die talrijke spellingfouten maakt, terwijl de commissie, om naar behoren verzoekers bekwaamheid te kunnen beoordelen om de functie van officier uit te oefenen, hem relevante vragen behoorde te stellen op basis waarvan ze zijn ervaring, zijn managerscapaciteiten, zijn zin voor initiatief ... kon beoordelen" en dat zulk een beoordeling duidelijk niet mogelijk was op basis van de vragen die gesteld zijn; dat hij voorts stelt dat de verwerende partij niet op rechtens aanvaardbare wijze kon steunen op de antwoorden op de genoemde vragen om vast te stellen dat verzoeker niet bekwaam is om een functie als officier uit te oefenen, waarvan hij reeds de verantwoordelijkheid draagt;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat het eigen is aan een bevorderingsexamen dat sommige gegadigden niet slagen; dat de anciënniteit van verzoeker, de ervaring die hij heeft opgedaan en de wijze waarop hij zijn functie heeft uitgeoefend de verwachting schiepen dat hij voor het bekwaamheidsexamen zou slagen, wat bevestigd is door het resultaat dat hij daar heeft behaald; dat de kwaliteiten waarop hij zich beroept geen waarborg zijn voor het slagen voor het assessment-centerexamen, dat betrekking heeft op de persoonlijkheidskenmerken van de gegadigde en op zijn gedrag; dat verzoeker weliswaar de beoordeling van de examencommissie betwist, maar niet aantoont dat deze kennelijk onredelijk is; dat de verwijten die de commissie volgens verzoeker zou hebben gemaakt overigens niet in het dossier bevestigd worden; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker de Raad van State vraagt zijn beoordeling in de plaats van die van de examencommissie te stellen, wat de Raad niet mag doen; dat de onderwerpen die tijdens het gesprek aan bod zijn gekomen niet op kennelijk onredelijke wijze gekozen zijn, aangezien het de bedoeling was aldus na te gaan hoe de gegadigden zouden reageren op bepaalde situaties waaraan een diensthoofd het hoofd moet kunnen bieden; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

<u>Artikel 2</u>.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M.-Cl. HONDERMARCQ. **J.-Cl. GEUS.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**